

וremainהו סתירה בין המשנה לברייתא:

שחרי שניינו בברייתא: **אשה — רגל הראשון אוכלת مثل אביה.**
מכאן ואילך — רוצח, אוכלת مثل אביה.
רוצח, مثل בעלה.

ומבוואר בברייתא שברגלו הראשון מסתמא דעתה לאכול משל אביה. ואילו במשנה שניינו שתأكل במקום שהוא רוצה!

ומתרצין: **לא קשיא:**

כאן בבריתא, מדובר ברודופה לילך — באשה שרגילה לילכת לאכול בבית אביה כל ימות השנה. הילך, כשהלכה ברגלו הראשון לבית אביה, מסתמא דעתה לאכול אצלו. אך אם לא היה זה רגלו הראשון, אנו מוספקים מה דעתה, ותأكل במקום שהוא רוצה.

ואילו **כאן** במשנתנו, מדובר בשאייה רודופה — באשה שאינה רגילה לילכת לאכול בבית אביה בכל ימות השנה, לפי שבית בעלה חביב עליה. הילך, אם הלכה ברגלו הראשון לבית אביה אנו מוספקים מה דעתה, ולכן תאכל במקום שהוא רגלו השני תאכל مثل בעלה.⁽⁴⁾

ברורה הדבר ספק ואינה יכולה לאכול לא משל אביה ולא משל בעלה, ואין אומרים שבסתמא דעתה לאכול אצל בעלה כמו ברישא. [תוספות יום טוב על פי דברי התוספות].

4. בתחילת המשנה שניינו: האשה בזמן שהיא בבית בעלה תאכל משל בעלה. משמע שאם היא בבית אביה לא תאכל משל בעלה. לדבריו הגمراה כאן שנتابאו לפি דברי רשי', יוצא

שהוביר הדבר למפרע שימושה ראשונה היה עומד לכך.⁽²⁾

במשנתנו שניינו: **אשה שהלכה רגלו ראשון העשות בבית אביה, ושחת עליה גם אביה וגם בעלה — תאכל במקום שהוא רוצה.**

ודיןין: **שמעט מינה,** יש להוכיח ממשנתנו, שיש ברירה. שחרי בשעת השחיטה לא היה ידוע אם האשה רוצה להמנota על של אביה או על של בעלה, ומכל מקום שניינו שתأكل במקום שהוא רוצה. ובבעל כריך שיש ביריה, ואני אומרים הוביר הדבר למפרע שדם הפסק [של אביה או של בעלה] נזוק בשבילה!

ודיןין: לעולם אפשר להעמיד משנתנו כמו דאמר אין ברירה.

ומאי "תאכל במקום שהוא רוצה" — **במקום שהוא רוצה בשעת שחיטה,** שאלנו את פיה בשעת שחיטה, ואמרה בזה אני רוצה.⁽³⁾

עתה שואלה הגمراה שמצוינו סתירה בין דברי המשנה, שם הלכה רגלו ראשון העשות בבית אביה, ושחת עליה אביה ושחת עליה בעלה תאכל במקום שהוא רוצה, לבין הבריתא.

מהם שחחת, דעתה להמנota עליון.
2. ורוב הראשונים פסקו שבדין דין דאוריתא אין ביריה. ובדרבן יש ביריה. [עיין שולחן ערוך יורה דעתה שלא יאן] וכדעת רבוי אושעיא בביצה לח א.

3. וקשה, אם כן מה בא התנאה להשמיינו? ויש לומר, שימושינו לנו שודוקא אם פירשה בשעת שחיטה بما רוצה רשאית לאכול, אבל אם לא